

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. Варна, 24.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана Д. Митева

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Диана Д. Митева Търговско дело № 20213100900192 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано като **ТЪРГОВСКИ СПОР** (чл. 365, т. 1 ГПК, вр. чл. 286 ал.3 вр. 1 ТЗ).

Приет е за разглеждане иск на **"ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА" АД**, ЕИК 831094393, с адрес на управление гр. София, бул. „Драган Цанков" №37 (ел. адрес fibank-legal@fibank.bg), представлявано от изпълнителните директори Н.Б. и С.П., **подпомаган** от встъпилия на страната на ищеца **„БГ ЛЕНД КО“ АД**, ЕИК 205650534 гр. Варна, ул. Н. Вапцаров 3 ет.4 офис 8, представляван от изп. директор С.С. (съд. адрес бул. Осми Приморски полк №57 А) **срещу „ДЕВНЯ ТРЕЙД“ ЕООД**, ЕИК 103290570, със седалище гр. Варна, к.к. „Чайка", м-ст Кабакум ул. Вл. Райчев № 47, представлявано от управителя В.К. и **„КАТЛИ-2" ЕООД**, ЕИК 204938487, със седалище гр. Варна, р-н Младост, ж.к. „ЗПЗ", бул. ул. "Атанас Москов" № 308, представлявано от управителя Х.П.С., **за обявяване по реда на чл. 135 ЗЗД на недействителност** по отношение на ищеца като кредитор на **„ДЕВНЯ ТРЕЙД" ЕООД на възмездна сделка, сключена с учредителен акт и съгласие по чл. 73 ТЗ, вписани с вх. № 823 от 17.01.2018г, акт № 82 том. II, дело № 142/2018г.**, с която първият ответник е прехвърлил на втория ответник право на собственост върху застроен терен и сгради като **непарична вноска** за покритие на записан капитал при договаряне на насрещни страни с общо знание за увреждане на кредитора, чрез волеизявление на едно и също лице.

Ищецът чрез юрисконсулти К. и Д. (galina.dunova@fibank.bg) основава претенцията си на твърдения за увреждането на интересите му като универсален правоприемник на кредитор с парично вземане, породено от неизпълнение на задълженията на кредитополучател **„ДЕВНЯ ТРЕЙД" ЕООД**, получил от банка-праводател на ищеца търговско финансиране по два

договора за кредитни линии, съответно №030-176/02.12.2009г. и № 30-24/26.3.2013г., изменяни периодично с анекси и обезпечени с поемане на задължения от различни солидарни длъжници. Сочи, че след като се снабдил с две заповеди за изпълнение, издадени по ЧГД 3019/2020г. и ЧГД 3020/2020г., които не били оспорени от длъжника при връчването им от съдебен изпълнител по образуваните изпълнителни дела 20207180400246 и 20207180400247, е насочил изпълнение срещу кредитополучателя, съдлъжниците „ЗС Механизация“ЕООД и „ЕМО“ЕООД и свързани с длъжника "Корпус груп"ЕООД и „Катли“ЕООД, но не е успял да получи удовлетворение от издирените активи. Затова, според ищеца, длъжникът е намалил наличното към момента на възникване на дълга имущество, като се е разпоредил с имот на значителна стойност в полза на свое дъщерно предприятие с едностранно изявление за учредителен апорт на едноличен собственик, чрез С. Спасов(представляващ както вносителя, така и новоучредяваното дружество).

Встъпилият в процеса приобретател на дълга, чието принудително изпълнение кредиторът защитава с предявения Павлов иск, чрез пълномощника адв. К. (САК) извън доводите по обосноваване на интереса си да подпомага своя субституент при воденето на процеса за принадлежността към придобито с цесия парично вземане, поддържа становище за увреждаща сделка, договорена след възникване на дълга при отпускане на заема на кредитополучателя. Сочи, че длъжникът се е разпоредил с всички свои недвижими имоти, един от които е процесния, а другия е също предмет на Павлов иск.

По същество преупълномощената от името на ищеца и помагача му адв. К. (ВАК) пледира бланкетно за уважаване на конститутивния иск. В писмено становище излага доводи за изцяло доказано потестативно право на кредитора да отмени сделка, сключена от длъжника му след възникване на задължение по използвания кредит при признато от него знание за намаляване на възможности за удовлетворяване от имуществото му и безспорна ситуация на свързаност на собственик и дружество, възприемана в съдебната практика като общо знание за обстоятелствата по увреждането на кредитора. Обосновава неотносимостта на възраженията, изграждащи защитната теза на приобретателя, както и останалото недоказано твърдение за предварително съгласуване на сделката с кредитора.

Ответникът „ДЕВНЯ ТРЕЙД" ЕООД, прехвърлител по процесната сделка, признава изцяло иска, чрез законния си представител управителя К.. Друго становище по същество тази страна не е депозирала.

Ответникът „КАТЛИ-2" ЕООД, чрез пълномощник адв. С.(ВАК) оспорва претенцията. Сочи, че при сключване на сделката нито длъжника, нито учреденото от него дружество са възнамерявали да увреждат кредитора си, като поддържа, че кредитополучателят регулярно е обслужвал кредитната линия и при всяко револвиране предходните му задължения са новирани, така че не е имало известно изискуемо задължение. Пзовава се на анекси 12 и 13 по първия договор и анекси 6 и 7 от втория договор, с които страните са уговаряли допълване на обезпеченията със залог на парични вземания от текуща дейност и с имущество на трети задължени лица след като кредиторът е бил запознат с вече извършените учредявания на дъщерни

дружества, като с тези уговорки е постигнал защита на своя интерес. Възражава, че длъжникът се е разпореждал с имуществото си след като е уведомявал кредитора си и това е формирало у него убеждение, че оповестения апорт е бил одобрен, като банката не разчита на имота, останал извън периодично учредявани обезпечения. Това убеждение е поддържано и от самата банката със следващите анекси. Сочи, че в настоящия процес ищеца злоупотребява с Павловия иск, като черпи права от собствената си небрежност при новирането на дълга и оценката на дадените обезпечения, а помагачът му и останалите задължени лица, чрез общия им пълномощник са координирали общи действия да избегнат своята отговорност, като насочат претенциите на кредитора само към тази сделка.

По същество пълномощникът на приобретателя на спорния имот пледира за отхвърляне на неоснователната претенция, като в писмените си бележки подробно излага доводи по недоказаните факти на съзнателно увреждане на кредитора при апортирането на имота на кредитополучателя, като обосновава неубедителност на заключение на експерт, основано на твърдения, а не на проверени счетоводни записи, съответно недоказано наличие на предхождащо сделката задължение. Коментира събраните гласни доказателства като индиция за несъмнено съгласуване с банката кредитор на всички управленски намерения на кредитополучателя, касаещи имуществото му, включително и процесното учредяване на дъщерно дружество като част от инвестиционна програма, насочена към оптимизиране на текущо отчитана пред банката дейност и последвало разширяване на обезпеченията до достатъчен според кредитора размер след добросъвестно обявените разпоредителни сделки. Сочи и явното противоречие в интересите на двамата ответници, очертано поради трайно ползване на услуги на довереника, обслужващ в настоящия процес интересите на насрещната страна.

Ищецът, помагачът му и вторият ответник претендират насрещно и за определяне и присъждане на разноски по делото, конкретизирани в списъци по чл. 80 ГПК (л. 414-418). Ответникът е възразил за прекомерност на хонорара на представителя на помагача (л. 423).

Предварителните въпроси и допустимостта на предявените искове са били разрешени в нарочно определение № 330/02.03.2022г. (л.341), като съдът е изложил съображения по субституцията на ищеца като цедент, подпомаган от нов титуляр на потестативното спорно право, придобил главния дълг след предявяване на настоящия спор.

Окончателен устен доклад е обявен в съдебно заседание на 12.05.2022г. (л. 404), по допълнен предварителен проект(л. 344), след пояснение на възраженията на ответника относно одобрението на апорта от предварително уведомления кредитор. Освен мотивите на съда относно окончателната правна квалификация на претенциите, приложимото право и по-подробно изложение на релевантните твърдения и възражения в обхвата на предмета на спора, съдът е докладвал като изключени от предмета на делото възраженията на втория ответник срещу дълга на праводателя му, срещу интереса да обезпечава принуда извън нарочно учредени обезпечения от задължените лица и общото намерение на останалите участници в процеса да увредят интересите му.

Доколкото възражението за недопустим конфликт на интереси на насрещни страни се поддържа и в пледоария по същество, съдът отново преценява доводите на втория ответник в тази връзка. Доколкото целта на Павловия иск е да се отрече действие на разпоредителна сделка, но само по отношение на конкретно лице – кредитор на прехвърлителя на определен имуществен актив, интересът на договарящите се страни да отблъснат претенцията е общ. Затова ответниците са необходими задължителни другари и извършеното признание на иска само от единия от тях не може да се противопостави на другия. Каквито и да са отношенията между кредитора и неговия длъжник и когато и да са възникнали те (още при поемането на дълга, по-късно при договаряне на процесната сделка, непосредствено преди предявяване на иска или по време на делото) сами по себе си те не могат да изключат пълния обем на възможната защита на оспорващия претенцията ответник. Затова и съдът не е зачел признание, а е докладва цялата претенция въз основа на възраженията на приобретателя. Същевременно, съдът преценява, че само на пръв поглед е виден интерес на един неизправен длъжник да съдейства на своя кредитор за удовлетворение по начин, който да го облекчи за сметка на съконтрагента му. Не следва да се отрича обаче и регресът, като последицата от такова „съдействие“ пряко в правната сфера на длъжника, който съхранява правата на третото лице–приобретател, ако понесе реализация на принудата. Така, дори и да не постигне отхвърляне на претенцията на Павловия кредитор (когато сделката се съхранява в цялост в интерес и на двамата ответници), при уважаване и реализиране на правата на този кредитор длъжникът остава длъжник за същия дълг, но вече спрямо платилия чужд дълг негов съконтрагент, придобил компенсаторно регресно вземане към същия длъжник, вкл. с всички привилегии на удовлетворения кредитор срещу другите задължени лица.

Така като краен резултат, както признанието от страна на длъжника, така и поемането на представителството на Павловия кредитор и цесионера му от консултантите на длъжника и свързаните с него солидарни длъжници се свежда до демонстрация на предпочитанията на длъжника да понесе регрес, т.е. да поеме отговорност, вместо да съхрани статуквото, а това поведение налага третирането на двамата ответници (но вече във вътрешните им отношения) като кредитор и длъжник. В този случай икономическото положение на приобретателя вече ще е идентично с това на Павловия кредитор, ако и той като втори ответник признаваше относителната недействителност на процесната сделка(чиито предмет се предоставя за принудително изпълнение). Само тогава би имало явно противоречие между интереса на двамата необходими другари (вече в положение на нов кредитор и неизправен длъжник). В случая обаче, общо признание липсва и затова не само изгодното за ищеца признание, но и съвпадението на процесуалните представители на ищеца с пълномощник на признаващ иска длъжник, е без значение за защитата на оспорващия иска приобретател. Последователното поемане на защита на интерес на неизправния длъжник и на кредиторите му(цедент и цесионер) е пряк резултат от признанието, демонстриращо предпочитание на длъжника към Павловия кредитор пред потенциалния кредитор с регресни права, но това поведение очертава най-общо отговорност за нелоялност в отношенията между двамата ответници и по-специално на едноличен собственик спрямо дружество му (доколкото процесните

отношения между ответниците са част от вътрешни отношения по покритие на капитал). Сама по себе си тази нелоялност няма отношение нито към интереса на ищеца като процесуална предпоставка за Павловия иск, нито към представителната власт на пълномощниците на страните по делото.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и по вътрешно убеждение, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Между страните са безспорни обстоятелствата обявени в устния доклад като удостоверени в съставени с участие на ответниците неоспорени писмени диспозитивни (учредителен акт и съгласие) и свидетелстващи (отбелязване в имотна партида, вписвания в ТР и удостоверения от ЧСИ) документи и стабилни изпълнителни основания:

Няма спор, че банката-ищец е универсален правопреемник на преобразувана при вливане банка, която е предоставила целево финансиране на търговец (първия ответник) по два договора за кредитни линии, съответно №030-176/02.12.2009г. (л.31-60) и № 30-24/26.3.2013г.,(л.8-30), изменяни периодично с анекси и обезпечени с поемане на задължения на кредитополучателя от съдължници и учредени вещни обезпечения върху вземания, движими вещи и недвижими имоти.

Безспорно е и снабдяването на кредитора с две заповеди за изпълнение по ЧГД 3019/2020г. (л.63-64) и ЧГД 3020/2020г. (л.61-62), които не били оспорени от длъжника при връчването им от съдебен изпълнител по образуваните изпълнителни дела 20207180400246 и 20207180400247.

Няма спор, че кредиторът е упражнил правото си на принудително изпълнение срещу дружеството кредитополучател (първи ответник), съдължници „ЗС Механизация“ЕООД и „ЕМО“ЕООД и свързани с длъжника "Корпус груп"ЕООД и „Катли“ЕООД, но е насочил изпълнение върху ипотекирания от "Корпус груп"ЕООД промишлен обект в гр. Девня, вземания на главния длъжник, дялове, притежавани от всички длъжници в други дружества и е поискал заповест за наем на движимите им вещи и банкови сметки(л.65-80). В хода на настоящия процес са представени и изискани от съда справки (л.385-386), с които съдебният изпълнител е удостоверил, че след продажбата на ипотекиран имот на солидарен длъжник (л.227) и конституиране на новия вискател(цесионера, заместил банката ищец) към 16.03.2022г солидарният дълг не е погасен до остатък от 884 890.58лв по първата заповед за по-рано отпуснатата кредитна линия и 2 388 351.63лв по втората.

Призната е сделката по апортирането на недвижимия имот, представляващ УПИ VII-308, кв. 42, ЗПЗ с кадастрален идентификатор *****, находящ се в ***** с площ 8 710 кв.м и построените върху него обекти: административна сграда на 2 етажа с идентификатор *****.10 със застроена площ 206 кв.м., промишлена сграда с идентификатор *****.2 със застроена площ: 469 кв.м., промишлена сграда с идентификатор *****.3, със застроена площ: 13 кв.м., промишлена сграда с идентификатор *****.4 със застроена площ: 16 кв.м., промишлена сграда с идентификатор *****.5 със застроена площ: 338 кв.м., промишлена сграда с идентификатор *****.6 със застроена площ: 91 кв.м., промишлена сграда с идентификатор *****.7 със

застроена площ: 3 кв.м., промишлена сграда с идентификатор *****.8 със застроена площ: 14 кв.м., промишлена сграда с идентификатор *****.9 със застроена площ: 14 кв.м., които са притежавани от длъжника на банката по нотариален акт от 15.12.2003г., акт за узаконяване от 26.11.2014 и кадастрални скици за имота (л.94- 106). Придобиването на собствеността от новоучреденото дъщерно дружество „Катли 2“ЕООД било уговорено в учредителен акт, като волята за покриване на капитала с непаричната вноска от името на учредителя - едноличен собственик „Девня трейд“ООД била изявена от С. С.(л.81). Същото лице подписало като управител и заверено на 09.01.2018г съгласие на дружеството собственик за внасянето на собствеността като имущество на новото юридическо лице срещу записани 10 446 дяла по 100лв, съответно на извършена оценка на правата на вносителя по реда на чл. 72 ТЗ(л. 84). Съгласието и учредителният акт били регистрирани и в книгите за вписванията за имота в СВ -Варна на 17.01.2018г (л.86-93), след довършването на учредяването с вписването на новото дружество в ТРРЮЛНЦ на 11.01.2018г.

Не е очертан и спор по оповестените по партидата на дружествата факти относно личността на представителите на договарящите страни: С.П.С. е бил управител на „Девня трейд“ООД от 13.11.2008г. до 12.12.2019г. като същевременно е бил и мажоритарен съдружник от 24.07.2009г. до 12.12.2019г., след което дружеството е управлявано от едноличните си собственици. След смъртта на С. и уреждане на отношения с наследниците му управлението е поето последователно от Е.П. С. до 08.07.2021г. и от В.В.А. до 19.07.2021г., след което и понастоящем управляващ е нов собственик В.Г. К.. Дъщерното дружество „Катли 2“ЕООД е било учредено на 9.01.2018г. като при регистрацията му в търговски регистър е било представено съгласие за непарична вноска по чл. 73 ТЗ, дадено за вносителя чрез управителя му С. С..

За оспорените обстоятелства по наличието на изпълняемите задължения към момента на учредяване на новото дружество е назначена проверка от вещо лице на счетоводните записи при ищеца и архивираната документация на поетото от него предприятие на преобразуваната банка отпуснала кредитната линия. Вещото лице е установило, че банката- праводател на ищеца е отразила хронологично движение на средствата по кредитните линии като в периода от 23.12.2009г до 06.01.2014г., съответно от 29.03.2013 до 22.01.2014г са осчетоводени конкретни ордери за усвояване на средства от лимити и погасявания, като в нито един момент салдото на ползваните суми не е спаднало до нула). Крайните размери на салдата са били приети за начални размери на ползван кредит от банката правоприемник, която е поела обслужването на кредитите от 01.03.2014г. Видно от справките(л. 399) до 11.02.2016г са отразени погасявания, в резултат на които по първия кредит салдото е нулирано и до новото усвояване на 9.11.2016г средства не са били ползвани, но в същия период са усвоявани суми от другата линия. До 28.02.2020г. и по двата кредита са усвоявани и връщани средства без да има момент, в който задълженията да са изцяло погасени, като финалните салда от 2 305 944,69 лв по първия и 2 247 072,06лв, които съвпадат с главниците, за които кредиторът се снабдил с неоспорени изпълнителни основания и е упражнил правото си на принудително изпълнение по издадени изпълнителни

листи(л. 62, 64). Вещото лице е съпоставило така отразените при кредитора счетоводни записи с данните в счетоводството на длъжника – кредитополучател, където въпреки липсата на аналитично отчитане на кредитите по отделно, общо отразяваните в счетоводните сметки 1522 и 5038 стойности са били съответни на сборовете от двете кредитни линии. Експертът потвърждава и промяната в счетоводната политика на предприятието през 2014 и 2015, когато задълженията към банката са отразявани като краткосрочни, а към момента на сключената сделка на 17.01.2018г по сметката на задължението за заем към финансовото предприятие – банка е бил отразен дълг от 3 000 000лв към ПИБ, който е равен на сбора от салда по кредитните линии, отчетени в банката съответно в размер 2 105 944.69 лв и 894 055.31лв. Съдът намира, че изготвеното от експерта заключение интерпретира прецизно изследвани счетоводни записи в счетоводствата на насрещни страни, които отразяват динамика на парични потоци без да възниква съмнение за нередовно счетоводство. Обясненията на в.л. Д. в съдебно заседание опровергават доводите на ответника за безкритично възприемане на твърдения, декларирани от спорещите страни, тъй като счетоводният експерт пояснява, че е подложила на самостоятелна преценка извлечените от счетоводни регистри на насрещните страни данни, както и информацията, подавана към Кредитния регистър на БНБ, съпоставила е хронологията на регистрираните действия, приложила е разшифровка на кореспондентски сметки от двустранно отчитани операции и заключението е резултат от тези действия, а не от пряко възпроизвеждане на справки. Допълнително съобразяване на декларации от вещото лице се свързва с потвърждение на информацията за междинния двумесечен период на преобразуването, след последно отчетената операция от заличения кредитор преди поемането на отчета от банката-правоприемник. Съдът преценява, че категорично установеното съхраняване на размери на салда е достатъчно да разсее съмнение в крайните изводи на вещото лице, дори и те да са основани и на декларация от страна на ищеца за липса на междинни операции в този период. Това е така, защото същите данни за салда са потвърдени и при насрещната страна – кредитополучател в следващ хронологично момент, което категорично изключва в банката да са постъпили плащания, които да не са били отразени за намаляване на задълженията на този клиент. Затова съдът кредитира заключението като резултат от приложени специални знания на вещото лице и въз основа на това доказателство приема за установено не само наличието на обвързаност на кредитополучателя „ДЕВНЯ ТРЕЙД“ ЕООД със сключените договори за ползване на револвирващи кредити, но и конкретно възникнали при усвояване на средства по тях задължения за връщане на ползван кредит в размер на общо 3 000 000лв към момента на договаряне на апорта, чиято евентуална изискуемост е предстояла на 28.02.2018г. при условие, че не се договори нов период на револвиране с кредитора(според условията на актуалните към този момент анекси съответно № 11 към договора от 2.11.2009г на л. 55 и № 5 към договора от 26.03.2013г на л.25).

Изводите на вещото лице кореспондират и на публично оповестени още на 11.12.2019г данни за дейността на предприятието на длъжника по партидата на „ДЕВНЯ ТРЕЙД“ ЕООД като ГФО за 2017г. и 2018г и

управленски доклади. Видно е, че в края на 2016г предприятието е задлъжняло към финансовия си доставчик с общо 2224 х.лв, в края на 2017г. този дълг е нарастнал на 3 000 х.лв, а в края на 2018г до 4100лв. Размерите съвпадат точно с констатираните от експерта сборни салда по двете линии към 28.12.2016г (830 +1394 х.лв), към 18.09.2017г (894 +2 105 х. лв) и към 18.12.2018г(2205+1894 х.лв.). Така за съда не остава място за съмнение, че през цялата 2017г и до договаряне на апорта би могло да имал неотразени в справката на вещото лице плащания, въпреки че по аналитични данни през 2017 година движението е само по първата линия, а през 2018г по втората.

Няма спор, че сроковете на двете линии са продължени с анекси съответно № 12 и 13 (л. л.57,59) и № 6 и 7(л. 27,29) както през 2018 г. и през 2019г. обезпеченията са допълнени с добавено поръчителство на „Катли“ЕООД(дъщерно дружество, учредено през 2017г), и с особен залог на вземания по нови търговски контракти на кредитополучателя.

По делото са събрани показанията на св. М., служител на банката-кредитор, обслужвал кредитополучателя. Свидетелката потвърждава, че клиент „ДЕВНЯ ТРЕЙД" ЕООД е поддържал регулярна комуникация, както с писмени изявления, регистрирани като официална кореспонденция, така и с електронни документи, ползвани текущо за заявки на усвояване на средства, предлагано погасяване и доказване на дейността на предприятието при предстоящ мониторинг за следващ период на револвиране. Свидетелката отрича категорично да е получавала предварително уведомление от предприятието за намерение за учредяване на дъщерното дружество в началото на 2018г., напротив описва последователно и без противоречие обстоятелствата, при които лично тя е установила намаляване на активите, отразени в инвентарните книги, по повод текущата им оценка преди ново подновяване на срока за ползване през февруари 2018г., изисквала е сведения за промяната и едва тогава клиентът е представил доказателства за учредените през 2017г дъщерни дружества (описани и в оповестен в ТР доклад за дейността) и процесния последен aport в дружеството учредено през януари 2018г. Потвърждава, че като натоварена да администрира обслужване на този известен клиент не е била уведомявана за дадено съгласие от банката за тези разпореждания.

Други доказателства за одобрение на извършеното разпореждане в полза на поредно дъщерно дружество (след обявени в отчета за 2017г. учредявания на Катли ЕООД и Катли 1 ЕООД и продажба на пет други дъщерни дружества) по делото не са сочени и съответно не са събирани от съда.

При така установените факти **съдът намира претенцията на ищеца за основателна** по следните съображения:

На първо място качеството на кредитор на ищеца, сезирал първоначално съда е категорично установено и това го легитимира с право да иска обявяване на относителна недействителност на разпореждане на своя длъжник. В хода на производството не се доказва принудителното изпълнение по издадените на ищеца изпълнителни листи да е приключило с пълно събиране на изпълняемия дълг (след отчитане на събрани суми по вече приложени способи), поради което и интересът на кредитора да си осигури

допълнителен предмет на изпълнение, като се легитимира и с право на изпълнение върху разпореден от длъжника актив продължава да съществува. По аргумент от мотивите на ТР ОСГТК № 2/019 от 26.03.2021 г. на ВКС, цесията на възникналите преди разпоредителната сделка права не променя правното положение на длъжника, и потестативното право на Павлов иск следва промяната на титулярството на вземането, съответно помагачът може да се ползва и от процесуалния резултат по иска, предявен от подпомагания субституент дори и след като го е заместил като вискател в изпълнителния процес.

Като зачита основанието, породило паричното вземане, така както е безспорно установено с неоспорените заповеди за изпълнение между кредитора и длъжника, съдът приема за приложима хипотезата на сделка, сключена след възникване на дълга.

В тази връзка съдът отчита, че договор за кредитна линия с фиксиран лимит с опция за револвиране на първоначално уговорен едногодишен срок за ползване поражда веднага задължението на кредитополучателя да върне усвоената по същия договор сума. Банката се е задължила да удовлетворява искания за целево усвояване на уговорения кредит до размерите, съответни на обезпеченията, поради което и правото на кредитополучателя да ползва лимита възниква в момента на одобреното искане, съответно и задължението му се поражда от момента, в който сумата е предоставена в разплащателната сметка на клиента. Затова няма никакво значение какъв е падежът на дълга, ако има налично салдо, формирано като разлика между периодично усвоявани и съответно периодично възстановявани суми в рамките на плаващите лимити (обусловени от текущите строителни контракти според специфичната търговска цел на кредитирането). Така се приема и в трайната практика на съдилищата, допускащи защита на кредитори с Павлов иск дори и когато вземанията не са изискуеми (решение № 122 от 21.07.2016 г. по т. д. № 3484/2014 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 362 от 16.11.2014 г. по гр. д. № 2574/2015 г. на ВКС, IV състав, мотиви към т. 1 от ТР ОСГТК 2/2017 на ВКС). В случая, няма никакво съмнение, че към датата на разпореждането 17.01.2018г. сборното салдо, а и отделните салда по двете линии, са индикирали ползване на значителна част от лимитите, т.е. задължения на кредитополучателя за връщане на усвоен кредит са съществували, макар да са варирали в размери. Те са налични както към момента на предприемане на принудително изпълнение срещу длъжника, така и понастоящем.

Тезата за приравняване на револвирането на първоначалния кредит на периодично новирание на задълженията, които се погасяват и възникват при всяко ежегодно договаряне на нов падеж не може да бъде споделена. В съдържанието на анексите ясно е заявена воля (изрично възпроизведена като клауза във всеки от анексите от 2018г. и 2019г.), че заварените към момента на изменение на условията задължения не се погасяват, така че липсва дори съмнение, което да налага тълкуване на изявленията на страните за установяване на намерението им да съхранят, а не да създадат нови отношения на мястото на погасени дългогодишните вече правоотношения. Затова и доводите на защитата на ответника за подновяване с погасителен ефект остават необосновани и съдът намира за приложима именно хипотеза на чл. 135 ал.1 ЗЗД при преценка на останалите характеристики на

разпоредителната сделка.

В конкретния случай, длъжникът кредитополучател е прехвърли собственост върху своя недвижим имот чрез учредителен апорт. Тази сделка е възмездна по характер, тъй като срещу оценимо вещно право се придобива друго право на членствено правоотношение в номинална стойност, съответна на оценка на вноската за покритие на капитал.

Разликите в характеристиките на двете насрещните престации обаче обективно увреждат интересите на кредитора, тъй като в резултат на сделката длъжникът трансформира абсолютно вещно право (принципно лесно ликвидно и с установима стойност по текущо наблюдавани инвентарни наличности) в право с комплексен характер, което включва имуществени права (дивидент от очаквани печалби и ликвидационен дял от чист остатъчен актив), но те са съществено обусловени от породените от членството в ЮЛ неимуществените права (контрол и управление на дружественото имущество). Ликвидността на финансовия актив (дял на едноличния собственик) не е идентична с тази на имота, а текущата му стойност може значително да намалее в хода на търговията на новото дъщерно предприятие и изцяло да се обезцени, ако отделената в новата форма търговия не генерира печалби, а загуби поради лошо управление(или предаването на това управление на друго лице, което няма да пази интереси на кредиторите на вносителя, напуснал дружеството – както е в настоящия казус). За съда няма съмнение, че апортът обективно застрашава кредитора като влошава възможностите му за принудително събиране на дълга, в сравнение с тези, които би имал при запазване на имота от кредитополучателя, в смисъла трайно наложен в съдебната практика (Решение № 639/06.10.2010 г. по гр. д. № 754/2009 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 407/29.12.2014 г. по гр. д. № 2301/2014 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 18/04.02.2015 г. по гр. д. № 3396/2014 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 261/25.06.2015 г. по гр. д. № 5981/2014 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 50/12.05.2017 г. по т. д. № 731/2016 г. на ВКС, т. о., Решение № 93/28.07.2017 г. по т. д. № 638/2016 г. на ВКС, II т. о.). В случая потенциалната опасност дори е реализирана, при отчитане на допълнителния факт, че самия дружествен дял също е осребрен, но без да е трансформиран в ново право, годно да удовлетворява кредитора(дяловете са разпоредени вместо плащане на друг кредитор).

Като допълнителен елемент, по настоящото дело съдът преценява само знанието от страна на едноличния собственик- учредител на дъщерно дружество за обстоятелствата по възможното увреждане на банката по смисъла на чл. 135, ал. 1, изр. 2 ЗЗД. Това е така, защото когато апортът се извършва преди възникване на юридическото лице (приобретател), за настъпване на транслативния ефект не е необходимо волеизявление от страна на приобретателя - дружеството в процес на регистрация. Сделки на новоучредявани търговци се сключват от учредителите им, макар и правата да са предназначени пряко за новото дружество (чл. 69 ал.2 ТЗ). Затова и при учредителния апорт значение има само волеизявлението и субективното отношение към сделката на учредителя, който извършва апорта (Решение № 122 от 21.07.2016 г. на ВКС по т. д. № 3484/2014 г., II т. о., ТК).

Волята, съответно и знанието на кредитополучателя „ДЕВНЯ ТРЕЙД“ ЕООД се определят от изявленията и знанията на законния представител на

юридическото лице (Решение № 13 от 19.02.2015 г. на ВКС по гр.д. № 4606/2014 г., IV г.о Решение № 18 от 31.03.2009 г. по т. д. № 214/2008 г. на ВКС, II т. о., ТК, Решение № 535 от 13.09. 2010г. по гр.д. № 1224/ 2009г., на ВКС IV г.о.). Управителят С. С. е участвал във всички действия по договаряне на кредитните лимити, условията за револвиране, опциите за продължаване на сроковете след ежегодна преоценка на финансовото състояние на клиента, целевото предназначение на кредитите и даваните обезпечения. Това лице е съставител и на годишните доклади за управленската политика на търговеца и като мажоритарен съдружник е контролирал изцяло и действията по обслужване на кредита и трансформирането на налични активите в дялове в дъщерни дружества, поради което не може да има каквото и да е съмнение, че е знаел всички факти относно сделката и възможните последици за кредитора.

По делото не се доказва банката да е била предупредена за процесния апорт. В тази връзка, съдът не намира за обосновани възраженията на пълномощника на ответника по доказателствената стойност на показанията на разпитаната свидетелка. Дори и да се приеме, че с поведението си пред съда свидетелката е демонстрирала предварителна подготовка за депозиране на показания(способност да възпроизведе точно съдържание на представен за пръв път документ, с който не се запознала детайлно) това само по себе си не доказва, че отречените от свидетелката факти са се осъществили. Напротив, подобно поведение може да се обясни със служебна зависимост, в която все още свидетелката се намира с ищеца, но най-тежката процесуална последица в случая би била изключването на показанията като недостоверни. Това обаче няма да попълни празнотата в доказването на твърдението на ответника, което следва да е пълно и категорично за положително твърдяния от него факт на дадено изрично одобрение от страна на кредитора на трансформирането на собственост в дялове от поредното за този учредител дъщерно предприятие. Дори и да се приеме, че документ със съдържанието на писмото, показано при разпита на свидетелката(л.421) е достигнал до кредитора и то в момент, предхождащ процесния апорт, това „предизвестие“ само по себе си не може да се интерпретира като саниране на обективно застрашаващи кредитора сделки. Напротив, изявлението индицира именно съзнаване на потенциалната опасност за интересите на банката след прехвърляне на „ангажимент върху активите“ върху „капитал на нови дружества“. Затова само по себе си уведомяването не може да изключи знанието на длъжника за увреждането, ако не е изрично потвърдено по начин, равностоен на отказ от право на кредитора му да търси изпълнение от отчуждените активи занапред.

Не се доказва такова изявление на кредитора да е инкорпорирано и в следващите анекси. За преценката на увреждащия характер на апорта (дори той вече да е бил узнат от банката независимо дали по почин на самия длъжник чрез предупреждение или по нейна инициатива при ежегодния мониторинг) няма никакво значение дали е поискано ново допълнително обезпечение или кредитора се е въздържал да обвърже и приобретателя, докато още е бил под контрола на учредителя. Законът дава превес в защита на интереса на кредитора, който може да избере към чие имущество да насочва предпочитания за принуда. Специално учредените обезпечения дават

привилегии на кредитора, но не го ограничават да ползва по общия ред правата си по чл. 133 ЗЗД, респективно да се защитава срещу накърняване на общото обезпечение с Павлов иск за активи, върху които привилегия няма да има. Наличието на други обезпечения, учредени от същия кредитополучател и дадени от встъпилите наред с него солидарни длъжници и поръчители за същия дълг нямат никакво значение при преценка на потенциално увреждане. Длъжниците, които и да са те, нямат възражение за поредност (или субсидиарност след изчерпване на специалните привилегии) и категоричен аргумент за това е уреденото в закона регресно право в полза на изпълнилия чужд дълг и суброгация в „неупотребените“ обезпечения. Затова „пропускът“ на банката да получи още един длъжник не е равносителен на „освобождаване“ на актива от претенции, съответно постигнатите договорки за продължаване на действие на кредита за нов период на револвиране без привличане като солидарен нов длъжник на приобретателя не може обосновано да формира знание за одобрение на вече извършен учредителен апорт.

В заключение съдът намира за доказано сключването на възмездна сделка от длъжника по кредитните договори след възникване на паричното задължение към ищеца кредитор при знание на длъжника, съвпадащо със знание на учредяван от него приобретател за всички обстоятелства, характеризиращи апорта като разпореждане, увреждащо кредитора.

При това положение изцяло извън предмета на спора остават излаганите от ответника „Катли 2“ ЕООД доводи за бездействието на кредитора, демонстриращ липса на грижа за своя интерес в рамките на повече от 2 години след разпореждането, липсата на умишлено и съгласувано увреждане и недоказана незаконосъобразност на поведението на „ДЕВНЯ ТРЕЙД“ ЕООД.

Доказан е фактически състав на Павлов иск по чл. 135 ал.1 ЗЗД, съответно и възникналото потестативно право на ищеца (преминало в правоприемника – помагач в хода на процеса). Претенцията следва да бъде уважена, като разпоредителната сделка се обяви за относително недействителна.

Предвид направеното искане и на основание чл.81 вр. чл. 78 ал.1 от ГПК, ответниците следва да понесат направените от ищеца по делото разноси.

Пълномощникът на ищеца е заявил в списъка си заплатената държавна такса (8051,26лв), която следва да се възложи по равно на двамата ответници. Признанието на иска, направено само от прехвърлителя не може да изключи отговорността на тази страна, доколкото именно тя с неизправността си като длъжник е допуснала кредитора да търси удовлетворение по този ред. Същевременно приобретателят е поддържал спора с насрещна неоснователна защита, вместо сам да предложи удовлетворението.

Разноси е поискал и помагачът, но на осн. чл. 78 ал.10 ГПК, встъпилото по своя инициатива във вече предявен спор трето лице няма право на такова възстановяване.

Мотивиран от гореизложеното, и на осн. чл.235 ГПК съдът

РЕШИ:

- - - - -

ОБЯВЯВА по реда на чл. 135 ал.1 ЗЗД за **недействителна по отношение на кредитор „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД**, ЕИК 831094393, с адрес на управление гр. София, бул. „Драган Цанков“ №37, представлявано от изпълнителните директори Н.Б. и С.П., **възмездната сделка** на внасяне на непарична вноска с учредителен акт и съгласие по чл. 73 ТЗ, вписани с вх.№ 823 от 17.01.2018г, акт № 82 том. II, дело № 142/2018г., с която **„ДЕВНЯ ТРЕЙД“ ЕООД** ЕИК 103290570, чрез управителя Е.П. С. е **прехвърлил на новоучредено „КАТЛИ-2“ ЕООД**, ЕИК 204938487, собственост върху застроен **недвижим имот**, а именно:

УРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ VII-308, находящ се в квартал 42 по плана на Западна промишлена зона. гр. Варна, област Варненска, ***** с площ 8 710 кв.м. при граници: улица по неприложена улична регулация: УПИ X-308; ПИ 1058; ПИ 1057; ПИ 1056; ПИ 1435; ПИ 1433; ПИ 1432; ПИ 1191; УПИ VI-38, съгласно Нотариален акт № 57, том LXVII, дело № 15376, рег.№ 21550 от 05.12.2003 г. издаден от Служба по вписванията - гр.Варна, а съгласно Скица на поземлен имот, издадена от СГКК - гр. Варна № 15-547831-03.11.2017г., поземлен имот с идентификатор ***** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед № РД-18-30/19.06.2007г. на изпълнителния директор на АК, с площ от 8 710 кв.м., начин на трайно ползване - за административна сграда, комплекс, ведно с построените върху него ПРОИЗВОДСТВЕНА СГРАДА /склад/ със застроена площ от 935 кв.м. и НАВЕС производствен със застроена площ 88 кв.м., съгласно Нотариален акт № 57, том LXVII, дело № 15376, рег.№ 21550 от 05.12.2003 г. издаден от Служба по вписванията гр.Варна, а съгласно скици на сграда, както следва:

1. сграда с идентификатор *****.10 със застроена площ 206 кв.м., брой етажи: 2, предназначение: административна, делова сграда; стар идентификатор: *****.1;
2. сграда с идентификатор *****.2 със застроена площ: 469 кв.м., брой етажи: 1, предназначение: Промислена сграда
3. сграда с идентификатор *****.3, със застроена площ: 13 кв.м., брой етажи: 1, предназначение: Промислена сграда
4. сграда с идентификатор *****.4 със застроена площ: 16 кв.м., брой етажи: 1, предназначение: Промислена сграда
5. сграда с идентификатор *****.5 със застроена площ: 338 кв.м.; брой етажи: 1, предназначение: Промислена сграда
6. сграда с идентификатор *****.6 със застроена площ: 91 кв.м.; брой етажи: 1, предназначение: Промислена сграда
7. сграда с идентификатор *****.7 със застроена площ: 3 кв.м.; брой етажи: 1, предназначение: Промислена сграда
8. сграда с идентификатор *****.8 със застроена площ: 14 кв.м.; брой етажи: 1, предназначение: Промислена сграда
9. сграда с идентификатор *****.9 със застроена площ: 14 кв.м.; брой етажи: 1, предназначение: Промислена сграда,

сключена при общо знание на прехвърлителя и приобретателя, действали чрез едно и също лице за **увреждане на правата на кредитора** с парично вземане по банкови кредити, поради затрудняване на възможността за принудително изпълнение на дълга, **по иска, предявен от „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД**, ЕИК 831094393, с адрес на управление гр. София, бул. „Драган Цанков“ №37, представлявано от изпълнителните директори Н.Б. и С.П., **подпомаган от трето лице „БГ ЛЕНД КО“ АД ЕИК 205650534**, с адрес на управление гр. Варна, ул. Н. Вапцаров № 3 ет. 4 офис 8, чрез представляващ С.С., **срещу ответници: „ДЕВНЯ ТРЕЙД“ ЕООД ЕИК 103290570**, със адрес на управление гр. Варна, к.к. Чайка, м-т Кабакум ул. Владимир Райчев № 47, представлявано от управител В.К. и **„КАТЛИ-2“ ЕООД, ЕИК 204938487**, с адрес на управление гр. Варна, р-н Младост, ж.к. „ЗПЗ“, бул. ул."Атанас Москов" № 308, представлявано от управителя Х.С..

ОСЪЖДА „ДЕВНЯ ТРЕЙД“ ЕООД ЕИК 103290570, със адрес на управление гр. Варна, к.к. Чайка, м-т Кабакум ул. Владимир Райчев № 47, представлявано от управител В.К. и **„КАТЛИ-2“ ЕООД**, ЕИК 204938487, с адрес на управление гр. Варна, р-н Младост, ж.к. „ЗПЗ“, бул. ул."Атанас Москов" № 308, представлявано от управителя Х.С. **да заплатят общо на „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, ЕИК 831094393**, с адрес на управление гр. София, бул. „Драган Цанков“ №37, представлявано от изпълнителните директори Н.Б. и С.П. сумата от 8051,26лв. (осем хиляди петдесет и един лева и двадесет и шест стотинки), представляваща направените от ищеца разноски по делото по списък по чл. 80 ГПК, на осн. чл. 78 ал.1 ГПК.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните (чрез пълномощниците им) със съобщение образец № 11 от Наредба №7.

Да се обяви в регистъра по чл. 235 ал.5 ГПК, на осн. чл. 273 от ГПК

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____